Благовестете от ден на ден спасението на нашия Бог!

БЛАГОВЕСТИЕ

ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ

Издание на Православното братство при храм "Свети Пророк Илия" гр. София, ж.к. Дружба 2

РАЗПРОСТРАНЯВА СЕ БЕЗПЛАТНО | ГОД. V БРОЙ 36 (243) – 15.05.2016 г.

• ЕВАНГЕЛСКО ЧЕТИВО •

† ТРЕТА НЕДЕЛЯ СЛЕД ПАСХА – НА СВ. МИРОНОСИЦИ

Дойде Йосиф Ариматейски, виден член от съвета, който и сам очакваше царството Божие, дръзна, та влезе при Пилата, и измоли тялото Исусово.

Пилат се почуди, че Той вече е умрял; и, като повика стотника, попита го: дали отдавна е умрял? И като узна от стотника, даде тялото Йосифу. А Йосиф, като купи плащаница, сне Го, па Го обви в плащаницата и положи в гроб, изсечен в скала; и привали камък върху вратата гробни. А Мария Магдалина и Мария Йосиева гледаха, де Го полагат. След като мина съботa, Мария Магдалина, Мария Яковова и Саломия купиха аромати, за да дойдат и Го помажат. И в първия ден на седмицата дойдоха на гроба много рано, след изгрев-слънце, и говореха помежду си: кой ли ще ни отвали камъка от вратата гробни? И като погледнаха, виждат, че камъкът е отвален: а той беше много голям. Като влязоха в гроба, видяха един момък, облечен в бяла дреха, да седи отдясно; и много се уплашиха. А той им казва: не се плашете. Вие търсите Исуса Назарееца, разпнатия; Той възкръсна, няма Го тук. Ето мястото, дето бе положен. Но идете, обадете на учениците Му и на Петра, че Той ви преваря в Галилея; там ще Го видите, както ви бе казал. И като излязоха скоро, побягнаха от гроба; тях ги обхвана трепет и ужас, и никому нищо не казаха, понеже се бояха. (Марк 15:43–16:8)

• ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО •

НЕДЕЛЯ НА СВ. ЖЕНИ-МИРОНОСИЦИ

В името на Отца и Сина и Светия Дух.

Днес ние честваме светите жени-мироносици, Йосиф от Ариматея и Никодим. Те почти не се споменават в Евангелието до страстните дни, когато Христос е бил предаден, заловен, изоставени, разпнат, убит, но в този момент те внезапно се появяват. При Кръста – апостоли е нямало; Юда се е обесил; и само Йоан стоял заедно с Божията Майка: защото той е бил апостол на любовта, тъй както и Богородица е била въплътена любов, израз на любовта на цялата земя към Бога и на цялата любов на Бог към нас, хората. И когато по всичко изглеждало, че злото удържа победа над Христос, когато Той е бил предаден и разпънат, когато Той умира, сякаш безвъзвратно поразен, тогава се появяват Йосиф и Никодим, които се оказали верни на Него, не само през времето, когато Той проповядвал, но и в дните на Неговото поражение: неистинско, но очевидно поражение, в което никой не би могъл да се съмнява, и което биха могли да победят само любовта и верността до края.

И възниква въпрос пред всеки от нас: ние знаем, че Христос е спечелил победата, не можем да се уподобим нито на жените – мироносици, нито на Йосиф Ариматейски, нито на Никодим в този смисъл, че не можем да се върнем даже във въображението си към страшните дни на това неистинско поражение на Спасителя. И Той ни е казал, каквото сте направили на най-малкият, най-незначителен човек, направили сте го на Мен… И ние всички, без изключение, постоянно биваме побеждавани; ние сме устремени към доброто – и отпадаме от доброто; вярваме в доброто – и изневеряваме на доброто; стремим се с всички сили към това, да бъдем достойни за човешкото си звание – и не ни се отдава.

И ето в тези моменти – а те се случват постоянно с нас, и с цялото човечество – ние трябва да си спомним за жените-мироносици, да си спомним за Йосиф Ариматейски, за Никодим, и да стоим твърдо като скала, подкрепяйки се един друг. Един на друг теготите си носете и така ще изпълните закона Христов – казва апостол Павел. Ако ние не носим взаимно бремената си, ако с всички сили не се подкрепяме взаимно, ако постоянно, милостиво, внимателно, щедро не се отнасяме един към друг точно в тези моменти, когато ни се струва, че ближният ни, на-

шият приятел не достоен нито за себе си, нито за приятелството ни, не ще изпълним закон Христов.
Мислейки за себе си, и за всеки човек, който е около нас, за най- близки те ни — и случайно срещнатите; да помислим за, и да помним винаги за, крехкостта човеческа, за това, колко е лесно да се подхлъзнеш и да паднеш; и в момента на поражението ще съумеем да останем верни до края, на любящото ни сърце няма да изневерим, и от страх — няма да се отвърнем. И тогава наистина, носейки един на друг теготите, ние ще изпълним закон Христов; тогава ще влезем в сонма на тези жени–мироносици, ще се съединим с Йосиф и Никодим, и ще останем с Този, Който през цялата история на човечеството не се срамуваше от победените, не се отвръщаше от падналите, и беше Божията любов и Божието провидение. Амин.

Автор: ***митрополит Антоний Сурожски, 17 април 1977 г.***
Превод: ***Димитър Петров***

• БЪЛГАРСКИ СВЕТИИ •

ЖИТИЕ НА СВ. НИКОЛАЙ СОФИЙСКИ

17 МАЙ

Свети великомъченик Николай Софийски е българин от Янина (Тесалия). Той бил син на благочестивите родители Мартин и Евфросиния. Най-напред се научил да чете, а след това усвоил обущарския занаят. Николай бил умен, добър, красив и строен и трябвало да избяга от родния си град, защото турците не търпели християнин с такива добри качества и щели насила да го направят свой единоверец.
Дошъл в София, Николай започнал добре да печели, като не забравял обичая си да посещава бедни и затворници и да раздава милостиня. Гражданите на София го обикнали и го свързали със законен брак, за да го задържат при себе си завинаги. Но и тука турците му завидели и Николай трябвало отново да бяга, сега пък в Румъния, гдето го взел в своята гвардия влашкият войвода Мирчо. Обаче жестокото отношение на войводата към своя православен народ скоро го отблъснало, а любовта му към съпругата и децата му го заставила да се върне обратно в София. Тогава той бил на 45 години. Турците вече твърдо решили да го присъединят към своята вяра. Поканили го на обед, подир който всички изпили по чаша турски шербет, но само Николай от това питие заспал в дълбок сън. Тогава ходжата извършил над него обреда на мохамеданското обрезание. Като се събудил, той разбрал какво е станало и с плач се отправил за дома си. Нещастният Николай не излязъл от дома си цяла година, докато най-после на празника Възнесение Господне, ходжата го предупредил, че той занапред ще трябва да посещава тяхната джамия. Укрепен от молитвата, Николай твърдо му отговорил, че той за нищо на света не ще промени християнската вяра на своите родители. От това време започнал неговият мъченически подвиг. Много мохамедани, които били крайно враждебно настроени срещу християнската вяра, настойчиво изискали от съдията смъртта на Николай. Нахвърлили се срещу него с ругатни и закани. Хвърлили го в затвора, където го подложили на страшни мъчения. Извели го отново на съд, по време на който един озверен турчин ударил мъченика по главата с дърво, така че челюстите му се счупили и дясното му око излязло от очната кухина. Но следващата нощ, по време на гореща молитва за помощ свише, Господ изцелил страдалеца съвършено, на което се удивлявали всички, които го видели.
На последното съдебно заседание съдията намерил, че Николай е невинен. Но фанатизираната тълпа не се подчинила на присъдата. Мъченикът бил изведен вън от тогавашния град и там — при „Трите кладенци“(Юч бунар) — той бил убит с камъни на 17 май 1555 година. Още тогава мъртвото му тяло било изгорено и пепелта била разхвърлена на четирите страни според повелята на Корана.
От мощите му била намерена само една частица от теменната кост, която отхвръкнала настрани по време на убийството, и няколко обгорени костички, намерени отпосле в пепелта от кладата, които и сега се пазят в църквата „Свети Николай Софийски“, издигната на лобното му място и в негова чест 300 години след смъртта му.
Житието на свети великомъченик Николай Софийски е написано от съвременника на мъченика и очевидец на неговите страдания и смърт, дякон Матей Граматик.

© Жития на светиите. Синодално издателство, София, 1991 година, под редакцията на Партений, епископ Левкийски и архимандрит д-р Атанасий (Бончев).

• ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО •

ПАГУБНО Е ИЗЛИШНОТО НАДЯВАНЕ НА СЕБЕ СИ

(ИЗ ЖИВОТА НА ПРЕПОДОБНИ ПАХОМИЙ ВЕЛИКИ, ПАМЕТТА МУ СЕ ЧЕСТВА НА 15 МАЙ.)

Един монах желаел да стане мъченик на Христа, но тъй като Църквата се радвала на мирни дни, той не знаел как да удовлетвори желанието на сърцето си. Като виждал у свети Пахомий дара на чудотворството, той многократно идвал при него с молба да изпроси от Бога да го удостои със страдалчески венец. Колкото и да го разубеждавал Божият угодник да не приема в сърцето си толкова странни помисли, всичките му увещания били напразни. Той често го убеждавал с думите: „Драги в Христа брате, понасяй с мъжество подвизите на монашеството, ден и нощ се занимавай с богомислие, с непорочен живот, служи за душеспасителен пример на братята и ще имаш дял на небесата заедно с мъчениците“. Въпреки всичко монахът със съкрушение и сълзи

продължил да го умолява.

Накрая праведникът, като искал да избегне непрестанните му молби, казал: „Добре, аз ще се помоля за тебе на Спасителя на света да ти предостави случай да се прославиш в страдалчество. Но ти, доколкото можеш, се пази да не би вместо изповядване на името Христово да се отречеш от Него в страшния час на мъченията. Аз те уверявах и сега те уверявам, че се заблуждаваш, като без нужда желаеш да се подхвърлиш в беда, докато Сам Господ ни учи да се молим да не бъдем въведени в изкушение. Но щом желанието ти е толкова силно, нека бъде както искаш!". Две години след този разговор се наложило на някои от братята да останат в далечно село, за да събират тръстика за застилане. Но тъй като се забавили, свети Пахомий повикал споменатия старец и му казал: „Иди да занесеш храна на работещите!". Благословил го за път и добавил: в благоприятно време те чух и в ден на спасение ти помогнах, никому с нищо не туряме препънка, за да се не опорочи служението ни (2 Кор. 6:2,3). Монахът не можел да се досети за какво се отнасят думите на Божия угодник и тръгнал на път. Като минавал през пуста местност, срещнали го варвари, които обитавали недостъпните възвишения, и като го обградили, взели го в плен и го отвели със себе си. „Ела, старче, поклони се на нашите богове!" – викали те и го ругаели. Монахът дълго отказвал да принесе жертва на идолите, но голите саби над главата му, заплахите за нечувани мъки принудили нещастника да се поклони на бесовете. Като се уплашил от смъртта, той забравил за безсмъртната душа, и като се отрекъл от Христа, ял и пил от идолските жертви. След всичко това го освободили без никакво зло като свой единоверец…

Колко опасно е да се надяваме на своите сили, като знаем колко непостоянно е човешкото сърце, колко бързо се променя, а плътта е толкова слаба и немощна!

Из: ***„Училище за благочестие"***
протойерей Григорий И. Мансетов

• ПРАВОСЛАВНА МИСЪЛ •

ЗА БЛАГОДАРНОСТТА КЪМ БОГА ЗА НЕГОВИТЕ БЛАГОДЕЯНИЯ

О, Боже, безкрайно милосърдни, изпълнил ме с благата Си! Посвещавам Ти за благодарност всичките си чувства, с които е била преизпълнена Твоята Майка за благодеянията, излети от Теб върху живота Ѝ, и особено когато Тя влязла в дома на Захария и Елисавета.

Елисавета назовала Пресвета Мария Майка на своя Господ, но Мария желаела Елисавета да забрави облагодетелстваната, а да благославя само Единствения Благодетел.

Тя желаела всички твари да се присъединят към Нея, за да Те прославят, Творче мой, и да Ти благодарят за благата, изпратени им от Теб.

Тя само затова се считала за блажена, защото Господ милостно погледна смирението на рабинята Си, за да покаже колко Той е велик, колко е милосърден.

Уви, мой Господи, колко далече съм от подобни чувства! И след толкова много благодеяния на Твоята любов Ти виждаш в мен неразкаяния грешник, неблагодарния раб. От Теб Едничкия получавам всяко благо, и ако се намира в мен нещо угодно пред лицето Ти, то ми е дарувано пак от Теб, и без Теб не мога да го запазя.

О, нищета и слабост на душата ми!

Цялата си надежда мога да възложа само на изповядването на своята немощ и на благодарността ми към Господа за Неговите благодеяния.

О, мой Господи! Не допускай непостоянството ми да ме направи недостоен за Твоята благост и неблагодарността ми да ме доведе до забравяне на Твоите благодеяния към мен.

Напротив, нека да бъде целият ми живот, при благодатната помощ отгоре, постоянно благодарение към Теб за всички Твои милости и щедрости, изливани върху мен!

Автор: ***Филарет, митрополит Московски***

• НАРЪЧНИК ПО ПРАВОСЛАВИЕ •

СЪТВОРЕНИЕТО И ПАДЕНИЕТО НА ЧОВЕКА

АТОНСКИ БЕСЕДИ

1 Защо Бог е сътворил света и човека?

Любовта, като едно от свойствата на Бога, е причината за сътворението. По силата на всеобемащата Си любов Бог е пожелал да създаде същества, които да станат причастни на Неговото съвършенство. Справедливо е тогава да се пише, че всичко, което Той е създал, е било „твърде добро".

Обобщавайки учението на Църквата, преподобният Йоан Дамаскин пише за причината за сътворението: „И така, тъй като благият и преблаг Бог не Се задоволявал от съзерцанието на Самия Себе Си, но от извънредна благост пожелал да сътвори същества, които да може да облагодетелства и да направи причастни на Своята благост, от нищо Той привел в битие и сътворил вселената – невидимия и видимия свят, и човека, който се състои от двете стихии – видимата и невидимата. Бог има намерение и твори, и мисълта става дело, изпълва се от Словото и се завършва от Духа".

2 Какъв е бил животът на човека в рая?

Раят е бил място свято, достойна за сътворения по образ и подобие Божие човек обител, където той живеел, наслаждавайки се на Божествените свойства, вложени в

природата му. Чувството за превъзходство и това, че владее всички твари, му било присъщо. Той бил безстрастен, нямал нито грижи, нито безпокойства, бил свободен от много дела. Единственото занятие, което имал, било ангелско — постоянно и непрестанно да възпява Твореца.
Пълнотата на богоподобието, която човекът обладавал, не допускала от негова страна никакви недоумения или съмнения, а пълнотата на всеобемащата Божествена любов му доставяла наслада. „Облечен в Божествена благодат, човекът пребивавал в най-превъзходното, несравнимо по своята красота място, имайки Бога за съжител и светло одеяние, наслаждавайки се единствено на най-сладкия плод — на Неговото съзерцание". (*преп. Йоан Дамаскин*)
Съществува ли нещо по-висше от наслаждението, което изпитваш, когато този, когото обичаш, присъства до тебе, и ти го имаш, и при това става дума за самия Бог?

З Каква е причината за падението на човека?
Падението се обяснява с неопитността и невнимателността на сътворения от Бога човек, които го довели до там, да пренебрегне личностното единство и връзката със своя Отец — Бога, и по такъв начин, надявайки се, че и без Бога, сам по себе си може да бъде щастлив, с постъпката си извършил предателство. И така, падение се счита и нарича откъсването и отдалечаването на всяко тварно същество от първопричината за творението — Бога. Според Божественото Откровение тварите, явявайки се следствие от Причината, не могат да съществуват сами по себе си, но само като причастници на Божествената енергия и промисъл. Следователно, ако те се откъсват от удържащата сила и енергия — Бога, идват в изтление и загиват.
Отстъплението на творението от Бога е довело до две еднакво катастрофални последици: прекомерна гордост и въставане против Твореца и Промислителя, и откъсване от корена на вечния живот, от единствената причина за вечния живот — Бога.
Един и същи грях е предизвикал катастрофа както в ангелската, така и в човешката природа. От егоистичното си високомерие ангелите помислили за себе си, че могат да съществуват независимо от Бога и загубили не само своето достойнство, мястото и светлината на богопознанието, но подложили на изменение и самия си облик — от светли същества с небесна красота станали отвратителни чудовища, родители на страха и ужаса, без всякаква склонност към покаяние и обръщане.
Човекът, жертва на коварството на дявола, макар и да изгубил богоподобното си състояние и да бил изгонен тук, в долината на плача, не се лишил от благодетелното покаяние, което може да го доведе до обръщане.
(следва продължение)

Старецът ***Йосиф Ватопедски***

• ДЕТСКИ СВЯТ •

МОЯТ СВЕТИЯ

Добре е детето, когато се кръщава, да приеме името на някой светия, който ще го пази и ще го учи да бъде добро. Много е приятно, когато на празника на този светия детето празнува имения си ден.
Наближаваше именният ден на Антония и тя попита майка си:
— Мамо, кой е моят светия?
— Свети Антоний — отговори тя.
— Аз нищо не зная за него. Моля те, разкажи ми за живота му.
Майка ѝ обясни, че свети Антоний бил много добър още от дете. Искал да помага на всички хора. Като видел беден човек, много го жалел. Жалел и крадците и разбойниците, защото били нещастни.
Като пораснал, решил да раздаде всичко, каквото имал, но така той помагал на малко хора. А искал да помогне на всички хора по целия свят.
— Как е възможно, мамо? Хората са толкова много по света.
— Може, чрез молитвата. Когато се моли човек на Бога, Той помага на бедни и поправя лошите хора. Антоний раздал всичко и отишъл в една дива пустиня. Там се заселил и започнал да се моли всеки ден.
— Не било ли страшно, мамо? — запита Антония. — Там има лъвове, тигри, чакали. Те могат да го разкъсат.
— Зверовете не му пакостели, защото той бил много добър.
Почуди се Антония, но се досети за нещо и добави:
— Може! Аз, когато се разсърдя на кученцето и го дръпна грубо за синджира, на който е вързано, то започва да лае и е готово да ме ухапе. А когато го повикам с добри думи, то се радва и е кротичко.
Тогава майка ѝ разказа как веднъж свети Антоний, като се събудил, видял до него да спи спокойно в пещерата едно малко лъвче. Нищо лошо не му направило.
На имения си ден Антония покани другарчетата си от детската градина. Разказа им за свети Антоний. Всички решиха да научат живота на своя светия, чието име носят.

Автор: ***Монахиня Валентина: www.kambankabg.com***

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

15 МАЙ	†3 Неделя след Пасха на св. Мироносици. Преп. Пахомий Велики. Преп. Ахилий, еп. Лариски. Гл. 2, утр. ев. 4, ап. Деян. 6:1—7 (с. 16), лит. ев. Мк 15:43—16:8 (Тип. с. 462)
16 МАЙ	Преп. Теодор Освещени. Св. преп. отци, избити в манастира „Св. Сава"
17 МАЙ	Св. ап. Андроник. Св. мчк Николай Софийски. Събор на св. Баташки мъченици
18 МАЙ	Св. мчци Теодот Анкирски, Петър и др.
19 МАЙ	Св. свщмчк Патрикий, еп. Брусенски, свщмчци Менандър и др.
20 МАЙ	Св. мчк Талалей. Св. Лидия
21 МАЙ	Св. велики царе равноапостоли Константин и Елена (Тип. с. 317, 2, вж. с.. 275, т. 4) (Отдание на Неделя на мироносиците)

2016

Енорийският лист се издава с благословията на председателя на храма—**протойерей Емилиян Костадинов**
Адрес на редакцията:
гр. София, ж.к. „Дружба" 2, храм „Свети Пророк Илия"
www.svetiilia.bg